

DE ONDRAAGLIJKE SAAIHEID VAN TECHNOLOGISCHE VOORUITGANG

Deze zomer keek ik naar de Tour. Met veel bier. En dat was nodig, want het was me toch saai! Bijvoorbeeld: als een groepje ontsnapt dan rekent iemand op een laptop precies uit wanneer het peloton moet beginnen aan de achtervolging en hoe hard ze moeten rijden. Dat wordt ingefluisterd middels 'de oortjes' en het klopt altijd. Ze halen ze altijd in. Het peloton weet dat, maar de ontsnapte renners ook, die dus eigenlijk alleen ontsnappen om reclame te maken voor hun sponsor. Als een soort verlengde reclamekaravaan.

Saai!

Tijdens bergetappes is het nog erger. Iemand in de ploegwagen houdt bij hoeveel wattage er wordt getrapt en hoe de renners er fysiek voorstaan. Dat wordt allemaal geanalyseerd. Renners luisteren niet naar zichzelf maar naar hun 'oortjes'. Het gevolg: weinig woeste aanvallen, weinig sterven-in-het-harnas, weinig man-met-de-hamer. En het ergste, weinig epische prestaties! Weinig romantiek, veel technologie. En het werkt, want de meest technologische ploeg, SKY, is ook de succesvolste.

En veruit de saaiste!

Hoe zit dat met scholen? Die kijken ook steeds meer naar de data van studenten. Alles meten. Overall datapunten. Coachen op gedrag en continu bijsturen. Het liefst door een computer algoritme. Waarom hebben studenten nog geen 'oortje'? Dat zal best tot meer rendement leiden. Maar willen we dat? Moeten studenten niet gewoon naar zichzelf blijven luisteren? Vallen. Opstaan. Struikelen. Soms ver boven iedereen uitstijgen en vooral zichzelf leren kennen. Dat lijkt me beter dan in een van tevoren uitgedokterde pas lopen.

Dat leidt alleen maar tot nog meer saaiheid.